

netop ogſaa til Fordel for vedvarende Traktater. At en Sag bliver lagt til Side, er ganſte viſt en Løsning, der undertiden kan bruges i det private Liv og ogſaa mellem Maaterne. En Voldgiftſtraktat udelukker jo paa ingen Maade, at man forſt ad mindelig Vej, ved forſtellige Midler, ſ. Eſt. ved Mægling, søger at løſe Striden. Men vedvarende Voldgiftſtraktater ere en Betryggelse for, at man ikke griber til Vaaben, inden alle andre Midler ere udtømte. Findes der ikke ſaadanne vedvarende Traktater, ſaa findes der ikke den ſidſte Bom, der ſtemmer op, og ſom netop er den bedſte og faſteſte Dømming. At nu Stridsſpørgſmaal kunne fødes af Beſtemmelſer i Traktater, er en Sandhed, der er lige ſaa uomtviftelig, ſom at Beſtemmelſerne i nu Lovene kunne fremfalde nu Tviftemaal. Men af den Grund lader man dog ikke være at vedtage Lovene. Nej, af den Grund søger man netop at gøre Lovene ſaa fuldſtændige og nøjagtige ſom muligt; og af den Grund have de vedvarende Traktater ſtore Fortrin for de tilfældige, fordi det ofte er Tilfældet, at Udtrykkene i diſſe ikke ere vejede ſaa nøjagtig.

At ikke andre europæiſke Magter have imødekommet Amerikas Tilbud, bør ikke være nogen Grund for en lille Magt ſom vor til at unblade det. I øvrigt har Svejtſ for ſaa vidt imødekommet det, ſom der er Forhandling i Gang, der utvivſomt ville lede til et Reſultat. Men at de ſtore Magter have ſvaret undvigende paa Tilbudet, bør ikke afſtrække den mindre Magt; thi de ſtore Magter ere netop dem, der aller ſeneſt ville gaa med til et ſaadant Skridt; det er dem, der anſe ſig mindſt intereſſerede i at ſaa en fredelig Afgørelſe i Stedet for en krigeriſk, og det fordi de tro, at de ville opnå mere ved det ſidſte. Alſaa dette Argument forekommer mig ikke tilſtrækkelig holdbart.

Naar den ærede Miniſter endelig ſagde, at lige over for de to nordiſke Magter var der mindre Grund til at vedtage en Voldgiftſtraktat, fordi det altid er lykkes de nordiſke Riger at komme ud af Striden ved mindelige Forhandlinger, — ſaa maa dette Ord „altid“ naturligviſ ikke opfattes ſom gaaende tilbage til Tiden for dette Hundrebaar, og ikke en Gang det; thi vi have, ſom bekendt, ført meget blodige Krige med hinanden, og hvad der er ſtet tidligere, kan man ikke ſvare for ikke vil ſte igen. Men ogſaa der henholder jeg mig til mine forſte Udtalelſer, at netop en Voldgiftſtraktat mellem de tre nordiſke Riger ogſaa vil have Betydning, uden for diſſe Rigers eget Omraade, ſom Støtte for Neutraliteten. Men ſaa har den tillige

den Betydning, ſom jeg ogſaa lægger Vægt paa, udenfor det egentlig praktiſke Spørgſmaal, at det er en Begyndelse, ſom kan føre til mere, — at det netop er de ſmaa Stater, der ſkulle begynde, — at man letteſt kan begynde der, — og de nordiſke Rigers Ekſempel vil blive efterfulgt af andre.

Den ærede Miniſter endte med at ſige, at han kunde ſlutte ſig til det Forſlag, ſom var ſtillet af det ærede Medlem fra Heliſingør (C. Thomſen). Det forhabſer mig i høj Grad. Jeg tænkte, da jeg ſaa det ærede Medlems Forſlag trykt i Berlingske Tidende, den Dag det var ſtillet, at den ærede Udenrigsminiſter maa være bleven meget forhabſet ved at læſe det. Alerede ved ſin Form forekommer det ærede Medlems Forſlag mig aldeles umuligt. Der ſtaar: „Folketinget udtaler ſin Tilſlutning til Udenrigsminiſterens imødekommande Svar.“ Ved „Udenrigsminiſteren“ tænker man i Almindelighed paa den nuværende Udenrigsminiſter; men Vægfolk, der ikke følge den danſke Politikk ſaa nøje, ſom man gør det her i Salen, ville ſpørge: „Hvad er det, Udenrigsminiſteren har ſvaret?“ har Miniſteren virkelig givet noget Svar? Det vide vi aldeles intet om.“ Men ſæt nu ogſaa, at man ved ſaa meget, at ikke den nuværende, men den forrige Udenrigsminiſter har ſvaret, og man ſaa ſpørger: „Hvad har han da ſvaret?“ — da er jeg overbevist om, at ikke en af ti Vælgere i Kongeriget Danmark vil kunne ſvare i dette Øjeblik paa det Spørgſmaal: „Hvad ſvarede da den forhenværende Udenrigsminiſter Nordamerikas forenede Stater i December 1890?“ Svaret lyder ſaaledes: „Den nordamerikaniſke Regerings Meddeleſe er her modtagen med al den Opmærkſomhed, den fortjener.“ Det er et overmaade diplomatiſk Svar, og givet i det Øjeblik er det aldeles ulæſteligt; det kan der ikke ſiges noget imod. Men det ærede Medlem fra Heliſingør lægger ikke Mærke til, at det Svar, naar det fremdrages to Aar ſenere, er et meget farligt Vaaben for ham at bruge mod os Forſlagsſtillere; thi det rammer ikke, hvad han vil, det ſkal ramme. Da jeg læſte det ærede Medlems Forſlag, kom jeg uvilkaarlig — det ærede Medlem maa undſkyld mig, han brugte temmelig ſtærke Udtryk over for mig, jeg vil tage Revanche (C. Thomſen: Det maa De gerne!). Nu har jeg alſaa Lov til det — da jeg ſaa det ærede Medlems Forſlag, kom jeg aldeles uvilkaarlig til at tænke paa Ole Jøppens Flint i Vægdsgaarden i Ølſebj Magle — jeg forudſætter, at man kender Boud Møllers vittige Beſkrivelse af Vægdsgaarden i Ølſebj Magle,